
8 לנובמבר 2001

כתבה: סנדרה שדה

יקירי העיר

חזות העיר

השדרות, העיר והלילה הזה

בזכות המדשאות, בזכות הלוק החדש, בזכות המסלול המהיר לקורקינט.
סנדרה שדה על מתיחת הפנים שעברו שדרות בן ציון, ח"ן ורוטשילד ועל
האיש שתכנן את חידושן - גדעון שריג, יקיר "העיר" בתחום חזות העיר

סנדרה שדה

בבוקר, המושה בשקית ניילון, אני יורדת מביתי שבשדרות בן ציון עם הכלבה שלי, פיפי. כלילה כיסחו את הדשא בשררה. וזאת ההתנסות היחידה שלי עם חיק הטבע, ואני מתמכרת לריח העץ והפראי. פיפי מאבדת לגמרי את העשתונות. היא רועדת, מתנשפת, מתרוצצת, לא מאמרת נה שרוקא עכשיו, כשהיא חירשת ועיוורת, היא זוכה בכזה אוצר: פס דשא מול הבית. ביום של הכיסוח מדובר בלא פחות מאורגיה של אושר. איזה חלום, איזה פינוקו ואיזו מערכת עיכול משרי פרת! היא מציצה אלי מבעד הקרוב הלכן שמכסה את עיניה ומנסה לעודד אותי: שכחת? קראנו בעיתון הבוקר שחייבים ליהנות מכל רגע. אני משתכנעת ומתוודה בפני פיפי, שאם חייבים ליהנות, אם ממש אין ברירה, אז כן, אני מאוד נהנית מהשדרות החדשות של תל אביב.

אני אוהבת את שדרות בן גוריון. יש להן שיפוע עדין, שעליו זרועים שתילים של פרחים עונתיים בין עצי זית נמוכי קומה. השולחנות הקטנים ומשחקי הילדים נראים לי מהחלון של האוטו כמו תמונה מעליסה בארץ הפלאות. וגם בטח נעים לשבת שם עם חברה, אם יש. שמעתי תלונות שעצי הזית מעורדים אלרגיות אצל רגישי הסתיו והאביב, אבל אם לוקחים לורסטין פותרים את הבעיה.

שדרות נורדאו מציעות מסע הפתעות, המתחיל ליד הים, עם משטח אקוטי של ריבועי בטון, שממנו צומחים עצי דקל צפופים שהופכים לפרגולה רומטית. מעט פרחים מפוזרים למרגלות העצים. זה כמו חלל של מוזיאון מודרני, ואם אתה מסתובב שם כשנושבת ברזיה אתה נתקף אופטימיות חסרת כל היגיון.

אחרי בן יהודה, השררה בהירה ואחרת. היא הופכת לגן בוטני קטן, מגורר בחיטה זהובה. כמו במשק של חקלאי חרוץ, גדלים שם פרחים אלגנטיים ועדינים, וכשאינן שקיות ניילון

שמת עופפות בין השתילים, זה מראה מלבב. בין סוקולוב לאבן גבירול, נורדאו מסוגפת ומאפקת עם חומים בגוון של סתיו פריזאי. מתוך מכונית ממוזגת, אפילו הקיץ התל אביבי נראה שם צונן ומוזין.

אני נוסעת לשדרות ירושלים ביפו לקנות ירקות אצל פפו וגבינה בולגרית ומלפפונים חמוצים אצל רמי. אני עוקבת אחרי השררה. היא כמו מתחלקת לחצרות ים תיכוניות אינטימיות. התושבים מתקצצים בחצרות. בחצר אחת יושבים גברים יפים, שנראים כמו שחקני תיאטרון גשר בעיצומן של חזרות. בחצר אחרת, על ספסל עץ בהיר ליד כר יפהפה, משוחחים כמה בולגרים זקנים, שקרוב משפחה שלי יודע לשחק אותם יותר טוב ממה שהם יודעים את עצמם. הבעיה של שדרות בן ציון ושדרות ח"ן, הנושאות שמות של אנשי רוח, היא התחרות עם שדרות רוטשילד, שנקראות על שם אציל ממון. רוטשילד מאיימות להיות השררות הכי יפות. רווקא שדרות ח"ן מקסימות, כי יש בהן המון אנשים צעירים עם כלבים שנפגשים בשדרה, ושירים על עצים, כמו בסרטים אנגליים. לשדרות רוטשילד יש קסם ציוני. בגלל הקיור סק בפניה. אתה נכנע ליופי הזה של השרדה בלילה, כשגועי העצים נראים לאור המגורות הריסקרטיות כמו יצירות של גדול הפסלים. לילה. זה מזכיר לי שאני צריכה לישון בלילה. זו בעיה. הלילה התעוררתי מחלום בלהות על חורף אפגני מתקרב. בארבע בבוקר נמלטתי מהחלום, חטפתי את הקורקינט של הבן שלי והתמקמתי על שביל האופניים מאחורי הקיוסק שלי בבימה. דחפתי את הקורקינט, ירדתי בשדרות בן ציון במהירות, חציתי את מלצ'ט ושתי עדינג ג'ורג'. איזה כיף! לא עשיתי את זה מגיל 11! למי צריכים להגיד תודה על שדרות בן ציון, ח"ן ורוטשילד? לארדיכל הגנים גדעון שריג. אני רוצה להכיר אותו.

סנדרה שדה היא שחקנית התיאטרון הקאמרי